

Onverwacht

Kris Van Hoofstadt

Want niets
eindigt
zoals je ooit dacht
dat het zou
eindigen

www.mijnoase.be

ONVERWACHT

Copyright © 2017

Auteur: Kris Van Hoofstadt

Vormgeving omslag en binnenwerk:

Kris Van Hoofstadt

ISBN 9789463425575

© Kris Van Hoofstadt

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Reeds verschenen van deze auteur:

'Vanille' - 2016

'STOP' - 2017

Met speciale dank aan:

- Mandy, mijn steun en toeverlaat
- Robin, voor de talloze kusjes en knuffels
- Marleen en Agnes, mijn proofreaders
- Sarina, om me toestemming te geven haar ervaring te gebruiken voor 'De waarzegster'
- Danielle, voor haar professionele raad ivm 'De assistent'

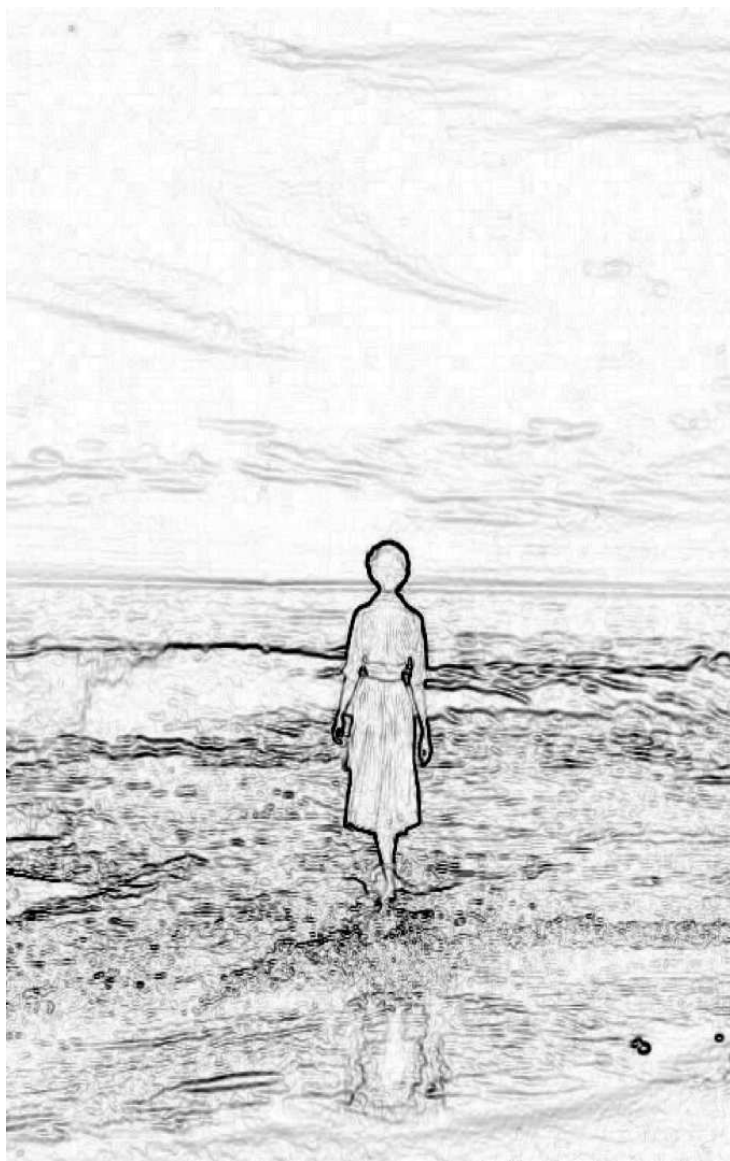
INHOUD

1	De lange vakantie	9
2	Survival	23
3	Voldoende voorraad	37
4	De broodrooster	49
5	De vogelspotter	71
6	Louis Vuitton	85
7	Gevangen	95
8	Blijven leven	111
9	De rondleiding	117
10	Vriend ter hulp	129
11	Terrasjesweer	135
12	De waarzegster	145
13	De assistent	157
14	Het ultieme kunstwerk	169
15	Broederliefde	179
16	Sprookje	197

De Lange Vakantie

Medvrouw Dujardin genoot van haar verlof.

Reeds jaren verlangde ze naar een welverdiende lange, ontspannende vakantie. Even alle dagelijkse beslommeringen achterwege laten, gewoon zichzelf zijn, te midden van al het moois dat haar bestemming kon bieden.

En hier zat ze dan, in een gemakkelijke stoel met een mooi koningsblauw met wit gestreept kussen, in de zon, te genieten van de azuurblauwe hemel, waarin heel af en toe een schapenwolkje kwam spelen. Ze volgde het met een zachte blik tot het uit zichzelf oploste in het niets. Ze sloot haar ogen en genoot van de zonnestralen op haar gezicht.

Haar gedachten gingen naar lang vervlogen tijden, toen zijzelf nog een jong meisje was en met vriendinnetjes al huppelend door de straten van haar dorp naar school ging, in haar favoriete kleedje met oranje en witte streepjes, en haar donkerblauwe lakschoentjes met een lederen gesp en een oranje lintje rond haar twee paardenstaartjes. Ze voelde zich als een prinses in deze outfit. Alle mensen die ze tegenkwam glimlachten naar haar en zwaaiden met hun arm 'goeiemorgen'. Dat waren de gelukkigste momenten uit haar kindertijd. Het na school thuiskomen en pannenkoeken ruiken die mama gemaakt had als vieruurtje, omdat het nog tot half zeven zou duren alvorens de tafel gedekt werd voor de avondmaaltijd, vermits haar vader zo laat in de stad werkte. De geur van pannenkoeken bracht altijd de herinnering

terug naar haar mama, in de keuken met haar kookschort aan, een streep bloem over haar wang en een lok haar voor haar ogen. De liefste mama ter wereld was de hare geweest.

Ze pinkte een traan van ontroering weg. Nu was ze zelf al meer dan twee keer zo oud als haar mama toen. Ze was heel dankbaar dat ze deze moeder had mogen kennen. Zelden verhief zij haar stem of liet ze haar hand zien, in tegenstelling tot de ouders van haar vriendinnetjes. Haar mama was heel geduldig, zat uren mee aan tafel terwijl zij haar huiswerk maakte en vroeg daarna met de glimlach herhaaldelijk haar les af, tot ze het kende. Het was dankzij haar moeder dat mevrouw Dujardin een goed diploma haalde. Haar moeder stimuleerde haar steeds om haar uiterste best te doen, zodat ze kon worden wat ze wilde. En dat werkte goed!

Ze legde zich languit op de zetel. In de verte hoorde ze geluiden van andere toeristen die van de zon kwamen genieten. Ze hoorde de bladeren van de bomen zachtjes ritselen en keek er even naar om het plaatje compleet te maken. Straks zou ze een dienstjongen vragen om haar te verfrissen door met palmladeren zachtjes voor haar gezicht te waaien. De jongen zou haar vraag niet kunnen weigeren, omdat ze altijd heel vriendelijk was tegen iedereen.

Ze was hier al een aantal weken en reeds goed ingeburgerd. De mensen van het hotel waren allemaal heel vriendelijk. Dat is uiteraard vanzelfsprekend, dacht ze, want ik ben een goede gaste. Ik betaal voor een lang verblijf, ik overwinter hier. Dat heeft het reisbureau zo voor me geregeld.

De meeste gasten konden zich geen lange vakantie veroorloven, maar zij wel. Ze had jarenlang hard gewerkt en veel gespaard, zodat ze hier nu kon genieten van al

dit moois. Ze had een pracht van een kamer, waarin allemaal mooie spullen stonden. Het meest hield ze van het dressoir met de grote spiegel erboven, waardoor ze zich onberispelijk mooi kon maken alvorens naar beneden te gaan en zich onder de andere gasten te mengen. Ze had een doosje met al haar kostbare juwelen meegebracht, en dat stond heel mooi op het dressoir. Ze kocht het doosje ooit tijdens een reis, in Venetië. Een plaatselijke kunstenaar maakte er allerlei mooie vaasjes, potjes, doosjes, en haar man had haar blik niet kunnen weerstaan, en haar dit juwelendoosje gekocht. Tot op de dag van vandaag was het één van haar meest dierbare bezittingen. Ze zag het zelfs liever dan sommige ringen die erin lagen en een grotere marktwaarde hadden.

Vanuit haar bed kon ze door een heel groot raam kijken, en had ze een wondermooi uitzicht op de grote tuin. Ze kon uren naar de tuinman staren, hoe die de buxussen onderhield. Het moest wel zijn hobby zijn, dacht ze dan, anders zou hij dat niet zo mooi en vol eindeloos geduld kunnen volhouden. Ze staarde naar de tulpen, die allemaal naast elkaar en even hoog en mooi stonden te pronken. Wat een pracht! Iets verder stonden allemaal druifhyacinten kaarsrecht en stevig. 'Wat een prachtige kleuren toch' dacht ze en ze zuchtte van blijheid.

Dagelijks maakte ze een uitgebreide wandeling langs de verschillende bloemenperken. Ze kon uren naar de bloemen en struiken kijken. Elke keer een bloem groeide, had zij het gezien. Mevrouw Dujardin hield ontzettend veel van de natuur. Vroeger ging ze vaak op reis naar mooie, uitgestrekte natuurlakten met haar man zaliger. Ze maakten ook citytrips, maar toch ging hun voorkeur naar de natuur. Zij reisden graag naar plaatsen waar het mooi en stil was. Ze waren het er beide over eens dat het Peak District in Engeland het mooiste was. Ze hadden er een Bed & Breakfast gehuurd in Edale, van waar-

uit ze urenlang in de wilde natuur wandelden, de naakte einder konden zien zonder enige storing van gebouwen, elektriciteitsmasten of geluid van verkeer. De enigen die er toen rondliepen waren zij, haar echtgenoot en hun hond. Ze namen steeds een picknick mee want in de wilde natuur kwam je ook geen eetgelegenheid tegen. Op reis gaan betekende meestal dat er stevige wandelschoenen in de koffer zaten.

Op haar dressoir stond een foto van haar overleden man en een van hen beiden tezamen voor de Trevifontein in Rome. Talloze muntstukken hadden ze erin laten glijden, hopen op een baby, maar het had niet mogen zijn. Doch niet getreurd, dacht ze, ik heb een goed leven gehad.

Op hetzelfde dressoir stond een kadertje met een oorkonde voor meest geliefde werknemer, dat ze gekregen had toen ze met pensioen ging. Ernaast lag een steentje, dat ze zelf ooit oprapte aan de Normandische kust in een dorpje met de idyllische naam Honfleur. Ze volgde toen een opleiding aan de kunstacademie en had van deze kleurrijke haven een mooi schilderij gemaakt dat nog steeds in haar huis een prominente plaats boven het haardvuur inpalmde, zodat elke bezoeker kon zien hoe mooi ze het er had gevonden. Ze hadden er een prachtvakantie beleefd. Wandelen langs de baaien, op het strand in Deauville onder een bonte parasol rusten, over de rotsen klimmen, in de baie de Saint-Brieuc met hun voeten in het water wandelen ... Deze vakantie bleef in haar top 3 staan.

Ze hadden ook verre reizen gemaakt, naar Sidney, naar Zuid-Afrika, naar L.A., maar toch hadden Frankrijk en Engeland zoveel te bieden dat ze beiden beseften dat aan een mooie reis niet noodzakelijkerwijs een vliegtuig te pas moest komen. En als ze met de wa-

gen gingen kon hun lieve hond meegaan. Hij genoot ook van de lange wandelingen, van het strand, het zoute water waar hij altijd in hapte, en uiteraard de knuffels van zijn baasjes.

En hier naar dit wondermooi hotel had ze haar mooie Normandische steentje ook meegebracht. Heel vaak nam ze de steen in haar handen, die ze dan sloot, en met gesloten ogen even mijmerde over die vakantie.

Na een tijdje gerust te hebben stond ze op uit haar zetel, en begon aan haar dagelijkse wandeling langs de hoge struiken, de mooie rododendrons en de rozenstruiken. Het was er waarachtig prachtig. Wanneer ze aan de rozen rook, deden deze haar ook weer herinneren aan een periode waarin haar man zaliger nog leefde. Elk jaar gaf hij haar evenveel rozen als de leeftijd die zij 365 dagen zou zijn. Hij was een hele lieve en innemende man. Hij zei altijd: 'Een roos kan geen twee dingen tegelijk. Ofwel ruikt ze lekker, ofwel ziet ze er mooi uit.'

Helaas stierf hij op zijn tweeënvijftigste door een hartfalen. Zij was nooit meer hertrouwd. Vermits het lot had bepaald dat ze geen kinderen hadden, vond ze het niet erg om voor lange duur op reis te gaan: ze werd immers door niemand gemist: geen echtgenoot, geen kinderen, geen kleinkinderen. Ze was al jaren alleen, doch nooit eenzaam. Ze had talloze vrienden gemaakt in de loop der jaren.

Na de dood van haar echtgenoot sloot ze zich aan bij een bingoclub, speelde ze met een vast gezelschap petanque in het park en zat ze in een leesgroepje. Deze verenigingen zorgde ervoor dat mevrouw Dujardin een goed gevuld sociaal leven leidde. Voldoende vrienden

om nooit eenzaam te worden, maar niet teveel zodat ze voldoende privacy had, iets waar ze op gesteld was. Ook hier, in dit hotel, was haar kamer gesitueerd aan het einde van een gang waar ze geen last had van passage van de andere gasten.

Ze draaide zich om, weg van de rozen, en zag het hotel met zijn grote, mooi aangelegde tuin waarin zij stond. Het was een groot, indrukwekkend hotel, en mooi onderhouden. Het leek wel een kasteel, of een oude kostschool uit films. Het onderhoud van de tuin alleen al moest een fortuin kosten. Er waren altijd twee tuinmannen aan het werk, waarvan één niets anders leek te doen dan buxussen snoeien. Hij maakte er de mooiste vormen mee. Nooit eerder zag ze een perfect gesnoeide buxusbal.

Er liepen altijd veel mensen in en uit: mensen die hier werkten, mensen die hier logeerden, mensen die met regelmaat over de vloer kwamen ... Er waren een groot aantal gasten die ze regelmatig zag, voornamelijk in het restaurantgedeelte. Niet zoveel hotelgasten zaten graag in de tuin zoals zij, maar ze zag ook mensen die hier voor korte tijd verbleven. Ze dacht dat er ook verschillende beroemdheden logeerden, of misschien wel auteurs die zich op hun nieuwe boek moesten concentreren, want van verschillende kamers bleven de deuren altijd dicht. Die mensen wilden liever niet buiten komen, in de frisse lucht. Soms dacht ze iemand te herkennen waarmee ze ooit in de klas zat, of die man die samen met haar gewerkt had, maar het waren uiteindelijk allemaal vreemden. En dat was goed. Ze was ver van huis en de mogelijkheid hier iemand bekend tegen te komen zou haast nihil zijn. Maar zo was het goed. Ze was sociaal genoeg om tegen mensen te praten die ze niet kende. Ze voelde zich heel gelukkig in dit hotel.

Elke dag werd ze op tijd opgehaald om te eten wanneer ze buiten was. Ze had een persoonlijke hotelassistente die deze taak had. Zij behandelde mevrouw Dujardin als één of andere beroemdheid, vol aandacht en vriendelijkheid. Het gaf haar een gevoel van waarde die ze in het dagelijkse leven soms miste. Hier namen de andere hotelgasten en het personeel tijd voor de gasten, hier werd niet gehaast of gelopen. Hier ging alles er goedmoedelijk aan toe, met wederzijds respect voor iedereen.

Vandaag leek het perfect weer om iets verder te gaan wandelen, achter de struiken. Ze kleepte zich warm aan, trok haar stevigste schoenen aan en ging de tuin door. Ze had een flesje water meegenomen voor het geval ze dorst zou krijgen want ze vond haar geldbeugel niet, en ze wist niet of er buiten het hotel ook terrasjes of andere drankgelegenheden zouden zijn. Ze liep de tuin door, genietend van de vlinderstruik, de prachtige buddleja davidii. Ooit kende ze veel Latijnse namen van struiken, maar met de ouderdom bleven slechts de meest bekende woorden hangen. En welke struik levert meer liefde dan de vlinderstruik, dacht ze. Ze keek even naar de vlinders die er gretig rondvlogen, ging dan verder en opende het poortje achteraan. Wat ze daar zag, was beter dan ze ooit had durven dromen. Achter de tuin van het hotel waren duinen, en achter die duinen lag de uitgestrekte zee, zo blauw als de lucht! Mevrouw Dujardin sloeg haar handen voor haar mond in elkaar en lachte hardop! Als ze dit maar eerder geweten had, dan zou ze hier al veel vaker gewandeld hebben!

Ze ging tussen twee duinen door, over een aangelegd wandelpaadje en kwam, enigszins buiten adem, op het strand terecht. Ze bleef even stilstaan om weer op

adem te komen, terwijl ze genoot van de duingrassen die met de wind meewaaiden, alsof ze allemaal dezelfde melodie neurieden, op het ritme van de wind.

Er was niemand te bespeuren. Het strand was helemaal verlaten, op enkele meeuwen na. Deze waren naarstig op zoek naar etensresten die toeristen hadden achtergelaten. Ze vlogen kriskras door de lucht, doel-loos. Altans, voor mensenogen doelloos lijkend.

Mevrouw Dujardin deed haar schoenen uit en wandelde over het zachte strand tot aan de branding. Ze genoot van het harde zand onder haar voeten en ging nog een stapje verder totdat haar voetzolen nat werden. Telkens wanneer ze bleef staan, zakten haar voeten vrijwel onmiddellijk een centimetertje weg in het zand. 'Als ik nu zo zou blijven staan' dacht ze, 'hoe lang zou het dan duren vooraleer ik helemaal opgeslorpt zou zijn door het zand?' Ze lachte hardop om deze gedachte. Ze herbeleefde een herinnering van toen ze nog een klein kind was, tezamen met haar ouders en grootouders aan het strand. Opa bijna helemaal ingegraven om hulp roepend, terwijl oma hardop lachte om dit tafereel. Een traan ontsprong spontaan in haar oog bij deze gedachte. Wat had ze toch een mooie jeugd gehad, met liefheb-bende familieleden om zich heen.

Er stak een harde zeewind op, en mevrouw Du-jardin was blij dat ze haar sjaaltje meegenomen had. De zee was schilderachtig mooi, maar ook heel rumoerig.

In de verte kwam een gezin aangewandeld. Een man, een vrouw, twee kinderen en een hond. De kinde-ren liepen door het water en hadden doller pret. De hond rende er achter aan en blafte naar de kinderen. Ze gooi-den een bal weg die de hond telkens ving en weer terug naar hen bracht. Mevrouw Dujardin genoot van dit tafe-

reel. Het ontroerde haar. Ze miste haar hond. Vanaf de dag dat hij stopte met ademen was een stukje van haar eigen hart permanent emotioneel beschadigd. Na al die jaren kon ze nog steeds om hem treuren. Niemand is trouwer in vriendschap dan een hond, dat wist ze wel. Mensen die nooit een hond gehad hebben zouden dit niet begrijpen.

Het gezin kwam dichterbij en de ouders knikten naar haar. Ze begroette hen met dezelfde hartelijkheid en keek hen na tot ze uit haar zicht verdwenen. Ze dacht aan de periode waarin ze net gehuwd was en elke zonnige namiddag naar het park ging om daar op een bank in het zonnetje te genieten van de spelende kinderen. Dat was een mooie tijd. Zo was er die keer dat ze een meisje troostte nadat ze van de schommel was gevallen en er geen ouders te bespeuren waren. De gedachte hieraan zorgde er weer voor dat de tranen over haar wangen liepen.

'Wat een emotionele dag' dacht ze.

Ze bracht haar aandacht terug naar de vredigheid van de zee, de oneindigheid van het water. Het water dat zo fel bewoog doch wanneer je naar de einder keek, stil leek te staan. 'Zo'n pracht, dat moet iedereen minstens eens in zijn leven gezien hebben', dacht ze.

Haar flesje was ondertussen leeg en ze kreeg een beetje een hongergevoel. Ze begaf zich op de terugweg. 'Waar was dat paadje nu ook alweer?' dacht ze. Ze was nooit goed geweest in het oriënteren. Haar man wel. Die hoefde maar één keer ergens naartoe te rijden en wist de weg voor de rest van zijn korte leven. Na een eindje gewandeld te hebben, vond ze het weggetje. Ze struikelde over een houten paaltje en landde bij-

na in het zand. Haar lange grijze haren lagen helemaal overhoop.

'Lieve hemel', dacht ze, 'ik hoop maar dat ik ongemerkt naar mijn kamer kan gaan, zodat niemand me zo ziet. Mijn make-up zal ook al wel helemaal uitgelopen zijn.' Zo hinkte ze verder langs de weg waarlangs ze vertrokken was, om uiteindelijk weer aan het poortje te komen. 'Oef', dacht ze, 'ik ben hier terug geraakt. Nu snel naar mijn hotelkamer om mezelf op te frissen!'

Haar verblijfsassistente kwam met snelle tred naar haar toe gewandeld, met nog iemand erbij. Mevrouw Dujardin glimlachte meteen opgelucht en vroeg zich heel even af wie dit zou kunnen zijn, maar haar aandacht werd al snel helemaal opgeslorpt door een bontgekleurde vlinder die op de buddleja davidii zat en zich niets aantrok van alle mensen.

'Germaine! Germaine toch!' riep haar assistente, 'we zijn al meer dan twee uren naar jou op zoek, waar zat je toch? Je weet toch dat je niet voorbij het poortje mag! Dat is levensgevaarlijk met de grote baan hier achter!!'

Mevrouw Dujardin keek verwonderd naar de twee dames. Ze begreep het niet, ze was toch met vakantie? Dan mag je toch gaan en staan waar je wilt? Wat bedoelde ze toch met grote baan? Had ze dan nog nooit het strand hier achter gezien?

Een gevoel van angst overviel mevrouw Dujardin. Ze was toch maar even gaan wandelen? Ze had nog zo'n mooie natuur gezien! Zouden zij wel weten hoe mooi het achter het poortje is?

'Het strand, het strand hierachter, het is zo mooi, ik wist niet dat het hier was!' zei ze enthousiast tegen haar verblijfsassistente.

Deze had geen oren naar mevrouw Dujardins' verhalen over de zee, ze wilde haar zo snel mogelijk naar binnen en opgefrist zien voordat anderen haar zagen. Ze nam haar stevig bij de arm om mee naar binnen te loodsen.

Mevrouw Dujardin begreep dit niet, en begon te roepen dat ze haar los moest laten. Doch haar assistente luisterde niet. Mevrouw Dujardin voelde frustratie opborrelen en sloeg met haar armen wild in het rond.

'Laat me los, laat me dan toch los, help! Help!' riep ze angstig.

Haar halssnoer brak en alle parels rolden als bij wijze van knickerspel over het terras naar beneden langs de robuuste treden, de tuin in.

Ze hoorde de nieuwe assistente iets vragen aan haar vertrouwde verblijfsassistente, en deze antwoordde 'Oh ze is helemaal van de planeet' waarop de nieuwe assistente vroeg wat ze bedoelde.

Ze antwoordde daarop 'deze is helemaal dement, er komt geen zinnig woord meer uit. Ze leeft helemaal in lala-land.'

Mevrouw Dujardin keek rond of de jongen te zien was, die haar zou verfrissen met de palmbladeren.

